

410
maligni oculum, ut Dei patris familias, latissime dif-
fundam bonitatem, praesertim erga fidei domesticos, molesti-
ferem. Quia etiam amice: Jurimus, ut istud quod est pro
clarioris, in te, bonis, ad id accipere: nunc suas pro-
gressiones, et in clementia sine invidentia patina possit.
Isti quidem sunt mores, sed non a spiritali gratia totum est ali-
ter in forma si sumus. Tu autem in promptu est tibi ven-
tum, ad quod pervenire, dicitur ad id pertinet. Huiusmodi
sacris est arguerentur. Quod in quibusdam a me dicitur,
fals. Quod istud tam mirum est, quam ego quod non sit
omnia in te in seum: sumus: et hanc veniam petimus quod
ingressi sumus, in his adolescentibus, qui postis metu ab-
servant, non in relictis, sed in se late in se perant. Lu-
dens noster deo, in revidentia, in eadem, meo equis in
apertis suaviter acquiescit. Attamen quodammodo jam
fermo ex utroque appellati, argentum non reddat
quod in illi apud eos reliquum est, sed suis oblectat.
vultis meam secundum educationem, eandem (sit ad id)
cum fore reatitatem arentes: Edmisi in te bene de
ipse bene cito, sane res est indignum, et augustinum
recepta in liberalibus, sed in conspectu meo, primum se,
se aliter sicut in seipso: quod in seipso reatitatem,
migne in seipso, sed in seipso. Sed hoc in te: Vereor.
videre ex me, ne mea hoc micrologia meo ad te hanc
res indigna videatur. Habeo te ad id ducere gratia,
latioris factum reatitatem malis, ob id meo et re-
ipso fidei ad id reatitatem, non dubito quod in seipso
sit, habet, quod se in seipso, patet in seipso. Quae
de vicino nostra scribis, volo deferre et in seipso
quod in se reatitatem, ne putes cum pro se in seipso
esse. Habet in seipso, quod ego et plus ingenii. Seis
cum vobis in seipso, et in seipso, et in seipso
receptis: ego vero ei in seipso (quod dicitur) in seipso
in seipso. Mihi sumus in seipso, et in seipso, et in seipso,
et in seipso (in seipso) in seipso, et in seipso, et in seipso.

postquam rebus ostendi meam, de eo, quod in quaestione
nemine vult, sententiam de sine
perditi rati: fuit. Henricus de burgis et Henricus de
Langen bene viri sunt, invocantes Deum sine inter-
missione. Totam aetatem proximam unde domi meavi-
xing. Hic praeiit, occiditque legationis, fructandis, per-
juris a seducitenti Langis. Falsi debet eorum
me iudicis convicti, falsi, conversari plurimum fa-
isse ad iussum, iugum eorum ex illa Heidebergium
doctrina consilia te nolite estimare. De illis se frat-
censores illos ad latum vultu felix. Certe noster Mijs
de iussum scripsit, eorum molestiarum fuga, communis cau-
se, te sententia de servisse. Equidem, ut loquar apud
te libere quod sentio, illorum contra hunc despectum,
quam pariter et logica et theologia est, peritior
quam unde putat huius Diaboli imperium, miseria
est huiusmodi virorum fama et estimatione. Neque
meum papam (satis) siquidem eorum fuisse peritior, ho-
mo acutus et limato iudicio, non ad Criticam libram, sed
ad P. hanc logicam praeferre, eum tamen quod appendere. Sed
inter ea magis esse viros illos, et de tota Ecclesia
magnifice meritos. Quorum honor et reverentia
mea in scriptis ad istos libere nihil de rogati
velo. Quod autem in seipso affirmavit, et huiusmodi articulos
esse, quidamque de axioma. Hic praeiit est Christianus
presens, se, siue substantiale: acutius defendunt,
virtute humanitatis et prudentia, ut eorum
hominis peritior commoda et commodatione bene-
monachis primum et eorum sequacibus non dandum
est huiusmodi axioma, ut caput in fuit, se,
esse, qui ne misereant eorum facies: peritior qua-
dam commensu manifestis. Articulus horribi-
lem in Ecclesia lanicem exercebant. Aliud ex axioma
tum. Exorta est deinde ex eodem axioma inspiratio
tanti doctores, penes etiam absurdior quam Philippi
et Laurentius dura memoria (qui nonnulli incident)
in hac tempora, quando ad stabilendam aominatio,

[illegible]

de virtute disputare: hanc (inquit) perinde virtute
etiam nunc disputant? Equandemque eam facient?
quidem quædam in eandem incidam et pertineant,
semper tot et ego nōdā quāvis ē et tā nos, quæla ē hanc.
Quarece mihi iam, nō expediat ornatio rationē?
proleaquam in eo studiū in genere multam elicit et
consumpsi. et si autem eloquentie studiū non sum pro
stanti et illi, quā proficendo in di. lipulio Parker se,
se elegantes et dīdōs fructus, nō consequatur. Nēpe,
(ut ait Placcus) hūctis sum vīte cotis, autem reddere qua
ferum vālet, et orōia secandi. Nōling (inquit bacchi)
vestras elegantias videro. Nec nec falemū
caves. Ecce doctrinā de deo hanc ornatum non requi
rit, alientior, dēi nāg totū pervenit, nōis tā nōis
tota dōz agere, dēi. Res ad humanū sensu remota, non hā
nē humanā, sed diuinā quādam eloquentiam postu
lant, in qua simplex quidam illa, sed admirabilis spiri
tus. majestas reluceat. subest autem huic objectioni ec
choppeici, quā negati non continuo negatur. pēng. Cae
lestis ita sapientia ornare fortasse negat, contenta
doceri, et sunt alia materiae propē in fructa in caria,
in foro, in rostris, in scholis, in congressibus in conciliis
nomina, in legislationibus, etiam etiam in sacris conc
oniis, quæ satis pro aequitate explicari negant, sal
tem ut quante sunt: hūctē autē et hūctē sensibus occurrat,
nisi oratoris lumine illustrentur. Quid quod. Prophe
ta et apostoli, qui res aeternas a Spiritu Dei acceptas,
fideliterque literarum monumentis perdididerunt, salū per
eorum immutationibus, talibus sententiarum orationibus,
formis nonnunquam utantur: quæ sine Rhetorice
artis illa interioris ne percipi quidem nunc a nobis meriti
bus posteris possit, nōdum ob oculos audientium quasi vivis
imaginibus deprimi. Sed ista de sine persequi, ne me
ipsum irrideam, nam hæc ipsa, quæ ex tempore effudi
non satis comota, vereor ut vobis molesta et putida
videantur. Respondi (inquit) singulis Epistola fac
par tibus, nisi ad delendum sit, quod prolixè excusas, nobis

relictis ad popularis suorumque amorem esse. iniquus
sim perfectus, si id est suorumque amorem. Deest illi priores
parte is apud se habere. Vel in extrema eorum feri-
bas, dum in numero fidelium amicorum habeamus.
illud modo me sollicitum fecit, quod ab illa theologia coe-
na se inflammari crediderit, ut nobis tanquam irregulis
et peditibus non nimis malediceret, postmodum scripsit,
cum D. Polignone me postquam ab ipso tua esse, et in alie-
ram partem peccare, non satis latere animo subdante
et famula in propagatione oppositorum, qua san-
ctis sua vita, deo sua gloria constet. Nunc cum me
misisset novis questionibus invitum de te regi ven-
sam in artem prostraxisset: respondi a tuo patre,
id est feci per myrtillos et scholarchas, paulo post in ca-
ria me graviter auferit, quod calumniis adversus
ipsius dignitatem in te esse. Respondi, fateor,
in ipsis questionibus fuisse fortasse circa calumnia
tamen. Tam si quis eos pater meos qui dicitur in se
melius existimavit esse sic existimet. Depon-
tum non dicitur esse. Sed et frequenter cum ipse
additis utriusque causificationibus, edixit primum ut il-
lud contentiosum axioma est conspecta et movere har-
desse ut ille utriusque loco pariter colente, calumnia per-
cere me. Quod et quidem amplexus sum laudis, et pro-
fundo, donec per Meminum liceat. Hec ut rati-
onem eduxerit, et in collegas viri et etiam, nullum
sic a me editum esse irreguli videri signum.
Sed quoniam de hac re expurgas in epistola ad
Dionysium tua conscientia potius, quam ista quae
pervenit credo. Tum si quid ut a te habet, ducimus
in peris dictum sit, ex animo remitto. Tantum
communem fidei sensum vehementer ab te peto
quoniam nihil tam solide dicant scribi potest
quod homines ingeniosi suis argutis non queant
convellere. Et si ea, quae respondi questionibus ad te
mittantur: Ne quis suppositum adhibeat. Quod si se,

